

RESULT

KANCELARIA PRAWNA

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2019 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY
KANCELARIA

wpl.
dnia 29. 08. 2019

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżąca: A W

zastępowana przez radcę prawnego Pawła Mazura wpisanego na listę radców prawnych w OIRP we Wrocławiu pod numerem WR-1932

Adres do doręczeń:

Kancelaria Prawna RESULT
Witkowski Woźniak Mazur i Wspólnicy sp. k.
ul. Wiśniowa 38
02-520 Warszawa

SKARGA KONSTYTUCYJNA

o stwierdzenie niezgodności art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r.
o Inspekcji Weterynaryjnej z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej
z dnia 2 kwietnia 1997 r.

W imieniu skarżącej A W , której pełnomocnictwo przedkładam w załączeniu, wnoszę o:

1. stwierdzenie niezgodności przepisu art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1557) z następującymi przepisami konstytucyjnymi: art. 64 ust. 2 w związku z art. 4, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483, z późn. zm.);
2. w oparciu o art. 54 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 2072, z późn. zm.), zwrot na rzecz skarżącej kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Kancelaria Prawna RESULT Witkowski Woźniak Mazur i Wspólnicy Spółka Komandytowa
Siedziba: 02-520 Warszawa, ul. Wiśniowa 38

Tel.: 22 848 53 72; fax: 22 849 82 56; e-mail: biuro@kancelaria-result.pl

REGON: 937994607 · NIP: 897-16-94-177 · KRS: 0000704010 · BRE Bank S.A. nr r-ku: 66 1140 1140 0000 2896 8000 1001

RESULT

KANCELARIA PRAWNA

(zlecenie to nie praca, tylko zlecenie wykonania czynności). Postanowienia umów zawartych pomiędzy powódką, a pozwanym nie powołują się w swej treści na Instrukcję Głównego Lekarza Weterynarii. Dokument ten nie był bowiem podstawą do ustalenia wynagrodzenia dla powódki. (...) Strony niniejszego postępowania umówiły się do wykonania określonej czynności. Umowa zlecenie to tzw. umowa starannego działania. Oznacza to, że strony umawiają się, iż przyjmujący zlecenie wykona określoną czynność na rzecz zlecającego organizuje sobie czas pracy – tak, aby zrealizować zlecenie w umówionym terminie. Powódce wypłacono wynagrodzenie na podstawie rachunków oraz zestawień wykonanych przez nią czynności. Z ustalonego stanu faktycznego wynika również, iż pomiędzy stronami nigdy nie doszło do uzgodnień na piśmie, czy ustnie odnośnie płatności za przerwy w pracy. Jeżeli takich ustaleń nie było, to co do zasady każda przerwa w pracy w wykonywaniu czynności, nie będzie traktowana jako wykonywanie umowy, a zatem co do zasady nie istnieją przeciwskazania, aby zleceniodawca odjął ten czas od dziennego wymiaru pracy”.

Od ww. wyroku z dnia listopada 2018 r. skarżąca złożyła apelację.

W wyniku ww. apelacji wydany został wyrok Sądu Okręgowego w K
z dnia kwietnia 2019 r., sygn. akt: ,

oddalający apelację.

W uzasadnieniu ww. wyroku, Sąd II instancji wskazał m.in., że: „W ramach umów zawartych między stronami powódka zobowiązała się do wykonywania czynności pomocniczych pod nadzorem lekarza weterynarii na rzecz Powiatowego Lekarza Weterynarii w Zakładzie w K. . Przed wszystkim jednak strony umów zostają w nich wprost wskazane jako zleceniodawca i zleceniobiorca. Analizując przedłożone umowy należy stosować zasadę wykładni językowej. Opierając się na dosłownym brzmieniu postanowień rzeczonych umów, należy przyjąć, że wykładnia ich zapisów jest zbyteczna, albowiem zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda nie należy dokonywać wykładni tego co jest jasne. Zatem nie można zasadnie twierdzić, że jest to umowa nienazwana o charakterze nieznanym, powołując się przy tym na bliżej nieokreślone poglądy doktryny oraz brak wskazania jakichkolwiek źródeł przepisów. Wobec powyższego, wbrew twierdzeniom skarżącej, słusznie Sąd I instancji przyjął, że zawarte pomiędzy stronami umowy stanowią umowy zlecenia, o których mowa w art. 734 k.c.”.

Skarżąca wyczerpała zatem drogę prawną, o której mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, co uzasadnia rozpoznanie niniejszej skargi konstytucyjnej.

II. Podstawa prawna, na której Sąd I, jak i II instancji orzekł ostatecznie o wolności i prawach skarżącej określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W przedmiotowej sprawie podstawą prawną wydania ww. orzeczeń sądowych był przepis art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, zgodnie z którym wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy. Zauważyć należy, iż oczywiste jest, iż okoliczność ta nie mogła zostać wcześniej podniesiona – poza podkreślaniami przez skarżącą, iż umowa zawarta pomiędzy nią, a Powiatowym Lekarzem Weterynarii w Kępnie nie stanowi umowy zlecenia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r., poz. 1145), albowiem na gruncie obowiązującego prawa zastosowanie ww. przepisu było zasadne, a wręcz obligatoryjne. Zarówno bowiem Sąd I jak i II instancji związane były treścią ww. przepisu.

III. Wskazanie naruszonych praw konstytucyjnych

Skarżąca wskazuje, że wydany na podstawie zaskarżonego przepisu art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Inspekcji Weterynaryjnej wyrok, wykazał merytoryczną niezgodność z art. 64 ust. 2 w związku z art. 24, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (wzorzec kontroli).

IV. Sposób naruszenia praw skarżącej

Przepis art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej narusza przede wszystkim prawo skarżącej do równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych. Wyłącza on bowiem stosowanie przepisów Kodeksu pracy do osób wykonujących czynności pomocnicze w warunkach określonych w art. 22 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy¹, zwanej dalej: „Kodeksem pracy” (Dz. U. z 2019 r., poz. 1040), tj. w sytuacji gdy osoby te zobowiązują się (za wynagrodzeniem) do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym. Tym samym skarżąca pozbawiona została możliwości otrzymania wynagrodzenia w pełnej wysokości, tj. za cały czas wykonywanej pracy (w niniejszym przypadku od pierwszej sztuki do chwili gdy ostatnie dwie lub ostatnia zostanie zbadana a nie tylko za czas spędzony bezpośrednio przy linii produkcyjnej). Skutkiem czego jest nieusprawiedliwione naruszenie prawa skarżącej do równego traktowania przez organ państwa względem innych osób, które świadczą pracę w warunkach określonych w przepisie art. 22 Kodeksu pracy. Naruszenie prawa określonego

¹ Zgodnie z art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

w przepisie art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jest również naruszeniem zasady ochrony pracy (art. 24), zasady ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw (art. 31 ust. 3) oraz zasady równości i zakazu dyskryminacji (art. 32). Prawo do równej ochrony praw majątkowych, związane jest bowiem nierozzerwalnie z każdą z wskazanych powyżej zasad.

V. Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej wyznaczenie do wykonania czynności pomocniczych o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 2 tej samej ustawy, następuje w drodze decyzji administracyjnej powiatowego lekarza weterynarii określającej rodzaj i zakres czynności przekazanych do wykonania. Natomiast w myśl art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, wykonywanie ww. czynności, następuje po zawarciu umowy, określającej zakres, terminy i miejsce wykonywania tych czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności. Z systematyki art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej jednoznacznie wynika, iż zawarcie ww. umowy ma charakter następczy w stosunku do aktu administracyjnego (decyzji administracyjnej), którego wydanie w sprawie jest warunkiem *sine qua non* powierzenia do wykonywania osobie posiadającej odpowiednie kwalifikacje – w drodze umowy – określonych czynności pomocniczych. Pomimo, iż cel umowy, jak i (wskazane powyżej) jej obligatoryjne elementy wskazują, iż osoba posiadająca odpowiednie kwalifikacje wyznaczona w drodze decyzji administracyjnej, wykonuje określone czynności pomocnicze na podstawie umowy o pracę, ustawodawca „zdecydował”, iż ich wykonywanie nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy². **Osobie wyznaczonej do wykonywania czynności pomocniczych – pomimo, iż zobowiązuje się ona (za wynagrodzeniem) do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym³ - nie przysługują zatem uprawnienia przewidziane w Kodeksie pracy.**

Ustawodawca wykazał się zatem w tym przypadku oczywistą nickonsekwencją. Z jednej strony wskazuje, że zatrudnienie w warunkach określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez stronę umowy, natomiast zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych we wskazanym powyżej przepisie, jest niedopuszczalne, a z drugiej strony, w innym

² Zgodnie z art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

³ Art. 22 § 1 Kodeksu pracy.

RESULT

KANCELARIA PRAWNA

akcie prawnym – ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej - „wyłącza” stosowanie przepisów Kodeksu pracy w odniesieniu do osób które w ww. warunkach czynności pomocnicze wykonują.

Taka regulacja w ocenie skarżącej narusza art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Norma wyrażona w tym przepisie nie tylko nawiązuje do zasady równości, ale też daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej.

W wyroku o sygn. akt: K 34/98 Trybunał Konstytucyjny zajął stanowisko, że:

- po pierwsze - na ustawodawcy spoczywa nie tylko obowiązek pozytywny ustanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym, **ale także obowiązek negatywny powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczyć;**
- po drugie - gwarancja równej ochrony praw majątkowych nie może być utożsamiana z identycznością intensywności ochrony udzielanej poszczególnym kategoriom praw majątkowych;
- po trzecie - równość może być odnoszona jedynie do praw majątkowych należących do tej samej kategorii.

Zasada równej dla wszystkich ochrony prawnej w płaszczyźnie podmiotowej oznacza zakaz różnicowania intensywności ochrony pomiędzy podmiotami prawa prywatnego, osobami fizycznymi, podmiotami prawa publicznego czy też państwem. Chodzi tu zarówno o regulacje pozytywne (lub ich brak) na poziomie ustawy, jak i sytuacje, w których określone prawo (uprawnienie) majątkowe zostało przyznane przez ustawodawcę. **Regulacja art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej w sposób daleko idący – poprzez wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu pracy - zawęża natomiast prawa osób wykonujących czynności pomocnicze.** Nie chodzi przy tym o wywiedzenie z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej prawa podmiotowego do bycia zatrudnionym na danym stanowisku na podstawie umowy o pracę a o fakt, iż każdemu przysługuje ochrona stosunku pracy w momencie kiedy taki *de facto* został zawarty. Jak wskazane zostało już powyżej, elementy umowy zawieranej z osobą wykonującą czynności pomocnicze, wyraźnie bowiem wskazują, iż w tym przypadku do czynienia mamy z umową o pracę, a nie umową cywilnoprawną.

Z ww. prawem do równej ochrony praw majątkowych, wiąże się nierozzerwalnie przepis art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W swoim dotychczasowym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny zwracał uwagę, że w ww. artykule 24 określona jest zasada ochrony pracy i nadzoru przez państwo nad warunkami jej wykonywania. *„Z zasady zawartej w art. 24 Konstytucji wynika obowiązek stwarzania przez państwo gwarancji ochrony pracowników, w tym ochrony przed niezgodnymi z prawem lub nieuzasadnionymi działaniami pracodawcy, oraz kontroli przestrzegania przepisów*

RESULT

KANCELARIA PRAWNA

prawa pracy”- stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 października 2005 r., sygn. akt: K 36/03. Natomiast w wyroku z dnia 24 października 2006 r., sygn. akt: SK 41105, Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż z art. 24 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wynika, „(...)że na państwie ciąży obowiązek ochrony pracowników jako «słabszej» strony stosunku pracy, a w konsekwencji obowiązek stwarzania przez państwo gwarancji prawnych ochrony, w tym ochrony przed niezgodnymi z prawem bądź nieuzasadnionymi działaniami pracodawców”. W komentowanym przypadku mamy do czynienia z sytuacją, gdzie przepisy ustawowe niejako nakazują pracodawcy „łamanie” przepisów Kodeksu pracy, albowiem *de facto* nakazują uznawanie stosunku łączącego osoby wykonujące czynności pomocnicze z właściwym powiatowym lekarzem weterynarii jako umowę cywilnoprawną. W wyroku z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. akt: K 26/09, Trybunał Konstytucyjny podtrzymał powyższe ustalenia zwracając zarazem uwagę, że „(...)zawarta [w] art. 24 Konstytucji, wspomniana wyżej zasada, określająca obowiązek państwa w tworzeniu prawnych gwarancji ochrony pracy, jest z jednej strony normą programową, skierowaną do pracodawcy; z drugiej zaś strony, chociaż z zasady określonej w art. 24 nie wynikają bezpośrednio żadne prawa podmiotowe, to jednak ma ona odniesienie do szeregu innych przepisów konstytucyjnych, w tym także do przepisów określających prawa i wolności konstytucyjne. W szczególności można stwierdzić, że naruszenie pewnych praw lub wolności konstytucyjnych powoduje w konsekwencji naruszenie zasady ochrony pracy określonej w art. 24 Konstytucji.”.

Przepis art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powinien być również interpretowany i stosowany w bliskim związku z art. 32, albowiem zapewnienie „równej dla wszystkich” ochrony prawnej jest elementem „równego traktowania przez władze publiczne” (art. 32 ust. 1 zdanie drugie). Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 października 2001 r., SK 22/01 „Zasada równości <<polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujący się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowani równo. A więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących>> (orzeczenie z 9 marca 1988 r., U. 7/97, OTK w 1988, s. 14)”. Wskazać zatem należy, iż niniejsza skarga opiera się na tezie o dyskryminującym i niesprawiedliwym charakterze przepisu art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, który to, w sytuacji gdy doszłoby do nawiązania stosunku pracy, wyłącza stosowanie przepisów Kodeksu pracy, co nie ma miejsca w przypadku innych podmiotów świadczących pracę w warunkach określonych w przepisie art. 22 Kodeksu pracy. Można odnieść wrażenie, iż art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. został wprowadzony celem protekcyjnego traktowania Skarbu Państwa czy jednostek organizacyjnych Inspekcji Weterynaryjnej wchodzących w skład administracji rządowej, przez co nie realizuje on konstytucyjnych przesłanek równości w ochronie praw majątkowych. Logicznym bowiem jest, iż wynagrodzenie za pracę jest podstawowym uprawnieniem (prawem majątkowym) pracownika. Skoro bowiem zawiera on umowę

RESULT

KANCELARIA PRAWNA

noszącą znamiona umowy o pracę, to powinien otrzymać je w wysokości przewidzianej tymi przepisami, tj. z uwzględnieniem wynagrodzenia za cały czas wykonywanej pracy, a nie – jak to miało miejsce w przypadku skarżącej – tylko za czas spędzony bezpośrednio przy linii produkcyjnej. Pomimo licznych nowelizacji, zmierzających do ograniczenia nadużywania umów cywilnoprawnych w sytuacjach, gdy rzeczywiście istnieje świadczenie pracy, sytuacja osób wyznaczonych do wykonywania czynności pomocniczych na podstawie art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, do dzisiaj nie została zmieniona. Stąd też osoby te, przynależą prawdopodobnie obecnie do jedynej grupy zawodowej, w stosunku do której ustawodawca wyłączył stosowanie przepisów Kodeksu pracy – pomimo wykonywania przez nich pracy określonego rodzaju pracy (za wynagrodzeniem) na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym.

W kontekście powyższego, wskazać również należy, iż prawa objęte zakresem art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (w tym i prawa majątkowe) podlegać mogą jedynie ograniczeniom spełniającym przesłanki z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ma więc jakichkolwiek podstaw, by wykluczać osoby wyznaczone do wykonywania czynności pomocniczych z zakresu art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyłączenie stosowania do ww. osób przepisów Kodeksu pracy nie jest bowiem konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Zakres ustanowienia takiego wyjątku musi bowiem odpowiadać kryteriom przewidzianym w art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w żadnym więc razie działania ustawodawcy nie mogą przybierać arbitralnego czy dyskrejonalnego charakteru. Za wyłączeniem stosowania przepisów Kodeksu pracy do osób wykonujących czynności pomocnicze, a tym samym do wyłączenia ich z zakresu podmiotowego przepisu art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie przemawia natomiast żadna z wartości wymienionych w przepisie art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powinien być bowiem traktowany jako przepis wyjątkowy, bo zawężający zakres zastosowania wolności i praw konstytucyjnie gwarantowanych. tym samym przepis ten musi być interpretowany zgodnie z zasadami wykładni wyjątków, co oznacza zakaz rozszerzającej interpretacji jego postanowień. Potwierdza to w sposób wyraźny orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego (zob. np. wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., sygn. akt: SK 31/10; wyrok z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt: P 56/11).

W świetle powyższego, w ocenie skarżącej, art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej narusza prawa gwarantowane przepisem art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a tym samym narusza konstytucyjne zasady określone w przepisie art. 24, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2.

RESULT

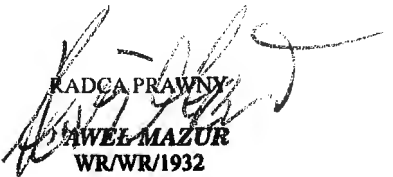
KANCELARIA PRAWNA

VI. Dochowanie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej

Wyrok Sądu Okręgowego w K _____ z
kwietnia 2019 r., sygn. akt: _____, wraz z uzasadnieniem doręczony został
pełnomocnikowi skarżącej w dniu 27 maja 2019 r., a zatem termin do wniesienia skargi
konstytucyjnej – zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i
trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym - upływa z końcem dnia 27
sierpnia 2019 r.

VII. Informacja o wniesieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia

Skarżąca wskazuje, iż skarga kasacyjna od wyroku Sądu Okręgowego w K _____
z _____ kwietnia 2019 r., _____, nie
została wniesiona.

RADCA PRAWNY
PAWEŁ MAZUR
WR/WR/1932

Załączniki:

1. pełnomocnictwo wraz z dowodem wniesienia opłaty skarbowej,
2. wyrok Sądu Rejonowego w K _____ z _____ listopada 2018
r., _____,
3. wyrok Sądu Okręgowego w K _____ z _____
kwietnia 2019 r., _____,
4. odpisy skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami x 5.